2.yıl Kahve Molası

2 YAŞINDA

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 3 Sayı: 487

ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

20 Nisan 2004 - Fincanın İçindekiler

- ACEMİSİYDİK ÖLÜMÜN ... Tuba Çiçek
- 14 Yıl Başkasıydım -2- ... Gülcan Talay
- TUBİTİYE ... Fuat Arslan
- KAHVELİ PAYLAŞIMLAR ... Gültekin Gök
- BABAM'A MEKTUP ... Ayfer Arman

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

İnsanın en büyük hatası şudur: kendini olduğundan büyük görmek ya da kendine hak ettiğinden az değer vermek... Goethe

Editör'den : Gündemi yakalayalım dediydik...

Şey... Şey... Şey...

Günlerce yazıldı çizildi, hala yazılıyor. Sayın Meclis Başkanımız biraz kızınca medya mensubunun şeyini şey ettiydi hani. İşte o işin bilmecesi sonunda çözüldü. Koca adam bu lafı neden etmişti? Ağzından kaçtıysa, ki haş'a öyle şey olmaz, kim kaçırtmıştı? O şeyler neydi? Ne ima etmişti? Cevap yanda ki resimde saklı dostlar. "Şeyini şeyettiğimin şeyi" yani "Macununu yakaladığımın Manisa'sı." İşte bu kadar. Bir de utanmadan türlü spekülasyonlarla koca adamı şey duruma düşürdünüz. Alçak bu medya alçak. Eğitim şart!.. Fakat o ne hırstır öyle. Sanırsın antremanlı mesirspor macun yakalama şeyleri. Tamam lafın eşitini bulduk ama nedeni hakkında hala bir çözümümüz yok. Acaba diyorum, şeyini şey etmek için mi mesir peşinde sayın başkan. Yakaladığı 12,5 tane macun parçası şeyine iyi gelir mi bilmem amma bildiğim birşey varsa uçkurumuza düşkünlüğümüz had safhada dostlarım. Hani hasbelkader bir erkek olarak bunun nedenlerini az çok biliyorum tabi. Fakat bu öyle kör gözüm parmağına yapılacak iş değil ki yahu. İnsan özelini kendine saklamalı ayol. Gene de yaşları kemale ermeye ramak kalmış hemcinslerimin bu konuda gerçekleştirdikleri eylemlere şapka çıkartıyorum. Vallahi doğru diyorum. Mesela bu haftasonu oturdum Metin Münir abimizin "Viagra" adlı yeni yazı dizisini hararetli hararetli okuyup yorumladım kendimce. Sabah kalkıp sayın meclis Başkanımın da yerli mamul viagragillerden mesir macununa doğru yaptığı hamleyi görünce, "Hah dedim tamam, madem büyüklerim de konuya el atmış o zaman ben bu işin ayrıntısına inmeliyim." Öyle ya, hani Allah gecinden versin, o duruma geldiğimizde şeyimizi şey edecek dolgu malzemesini ve ekipmanı hazır etmekte yarar var. Haksız mıyım yani.

Bu işin geyik yanı dostlar. Bu haberin asıl acı tarafı ne biliyor musunuz? Yanımızda dünya yıkılsa biz şeyimizin derdindeyiz. Bakın Ankara'da KKTC referandumu için gösteri var, katılım yaklaşık 2.000 kişi. İsrail son olaylar nedeniyle protesto ediliyor, katılım 300 kişi. Manisa da mesir macunu dağıtılıyor, katılım 20.000 kişi. Çarp ikiyle, kırkbin el camiden atılan macunları yakalamak için cenk ediyor. Aralarında tanıdık bildik şeyciler de var. Hay tepenize macun yağsın diyecem ama körün istediği bir göz Allah verdi 2 göz olacak, ondan tırsarım.

Time'ın gerçek 100'ü
Sabah aldığım ikinci haber ise gözlerimi yuvalarında oynatıp yaşarttı. Sayın RTE, Time'ın her sene yaptığı 100'ler listesine alınmış. Girdiği kategori "Liderler ve Devrimciler". Açıklamasında şöyle diyor Time; "Bunlar dünyaya umut veya yön verenlerle onu altüst etmek isteyenler arasından seçilmişlerdir." İyi güzel de bizim RTE hangi özelliği ile seçilmiştir merak içindeyim. Kanımca 80 yıllık Cumhuriyeti "Ilımlı İslam Cumhuriyeti"ne dönüştürdüğü için bu payeye layık görülmüştür. Tepetaklak edenler listesinin ilk sırasından girmiştir. Buyursun hayrını görsün. Bin Laden'in bir üstünde Bush'un bir altında geçinip giderler artık, ne mutlu onlara. Sakın ola bu Time anketlerini ciddiye alıpta üzülüp sıkılmayın. Geçen yüzyıla damgasını vuran liderler arasında Hitler, Humeyni, Mandela, Thatcher var ama Atatürk yok. Özal'lı yıllarda Özal yok. Ha onların beyninde o dönemler Türkiye de yoktu derseniz olur. Ama bugüne gelindiğinde bizim başbakanı listeye alacak ne değişiklik oldu memleketimde ya da dünyada şöyle bir düşünün, cevabı hemen bulursunuz. Gelen ağam giden paşam demeyi Kasımpaşa lisanıyla yoğurup, sıradan vatandaşın gözünü pek iyi boyayan başbakanım pek revaçta işte. Tarih onu yazacak, tarihi de Time yazacak ama arada gene biz çizileceğiz dostlar.

Yeşil Ada'm morarmak üzere
Savaş Süzal imzalı bir haber duydum. Belki sizler de duymuşsunuzdur. Referandum sonuçları hakkında yürütülen senaryolar arasında en rağbet göreni 'Rumlar Hayır, Türkler Evet' olasılığı biliyorsunuz. Yani Rumlar 'Hayır' diyerek gerçek karanlık yüzlerini gösterecek, Türkler ise ne kadar duyarlı, verici olduklarını ispat edecekler. Sonrasında gelsin tanımalar gitsin ambargolar... Süzal'ın haberine göre durum tam tersi. Ne kimsenin KKTC'yi tanımaya ne de ambargoyu deldirmeye niyeti var. Zaten mantıkta bunu gerektiriyor. Ne zoruna böyle bir polemiğe girsin ABD. Başkanlık seçimi öncesi Rum lobisini karşısına almayı hangi yönetim göze alabilir. Yani bu formülün de diğerlerinden bir farkı yok. Rum tarafında Enosis çığlıkları atılırken, 50 bin tane Türk yerinden yurdundan olacakken, açılacak davaların nasıl sonuçlanacağı hala meçhulken sırf AB uğruna 'Evet' diyerek onurdan taviz verilirse bundan ancak utanılmalıdır. Hoş kim utanacak? Hükümetin en aklı başındası bile kalkıp 'Ne egemenliğinden bahsediyorsun? Bir yabancı takımla maç yapabildin mi?' derse buna güler misin ağlar mısın? Bu lafı en son diyecek tek hükümetin mensubu bu boşboğazlığı yaparsa beriki napsın Allahaşkına... Herşey bu kadar mı ucuzladı? Hepimiz unutmuştuk gene Denktaş hatırlattı. 50 metrekarelik üzerinde ot bitmez Kardak kayalıkları için savaşa hazırlanan bu memleket, elindeki mücevheri ne olacağı meçhul bir AB davası için satacak öyle mi? Yuh olsun... Buradan daha öncede söylemiştim. Eğer beni AB'ye almak için Kıbrıs'tan vazgeçmemi şart koşuyorlarsa alsın o AB'yi başlarına çalsınlar. AB'yi BB'yi istemiyorum, olmayacak duaya da amin demiyorum. Nah işte şuraya yazıyorum 'Bu adamlar bizi AB'ye AL MA YA CAK LAR!... '

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yukarı

Rengarenk: Tuba Çiçek

ACEMİSİYDİK ÖLÜMÜN

İki yıl oldu onu kaybedeli... Dün gibi oysa...

PC'min kenarına yapıştırılmış iki fotoğrafı var. İkisi de sararmış sigara dumanından.. Oysa hiç sigara içmedi o. Belki de bu yüzden, iki yıldır sigaramın dumanını havaya doğru üflüyorum.. Ona duman gitmesin diye..

İki yıldır ondan bana kalan bi alışkanlık işte.. Artık sigaramın dumanını havaya üflüyorum.. Bir de nerde uzun saçlı, dağcı kılıklı bir delikanlı görsem, sinire kesiyorum.. Ardından boğazımda bi yumruk..

Biliyorum, yine mizaha bulanmış bir yazı bekliyorsunuz benden. Lakin havamda değilim bu defa... Biraz derin dalacağım... Zira sızım basbayağı derinlerden geliyor.

Sabırsızlanmayın, birazdan neden gama kaldığımı anlayacaksınız. Önce size bir öykü anlatacağım:

Tarih: 21 Mayıs 1980...
Her yeni doğan bebek kadar, ortalığı yıkarak annesinden fırlamış, 'nur topu gibi' bir oğlan çocuğu... 5 yaşındaki abisine bırakmışlar isim koyma görevini. 'Emrah' demiş o da...

14 yaşında dağlara sevdalanmış, tabiata vurulmuş Emrah... Yaşıtları diskolarda piyasa yaparken, o bisikletiyle dağlara dönmüş yüzünü... Hobisini meslek haline getirmiş sonra... Doğa sporlarını yaşam tarzı haline getirmiş... 17 yaşında Yamaç paraşütü lisansını almış eline, eğitmen olmuş...

Bir süre sonra Kaş'a sevdalanmış... Kışları dağlara, zirvelere tırmanmış; yazları Kaş'ta paraşütle uçuşlara... Ne annesinin evhamı alıkoymuş onu yolundan, ne ölüm korkusu, ne hastalık...

Bir sabah tek başına Kaş'tan Fethiye'ye arkadaşlarını almaya giderken, ölüme ebelenmiş... Şaka gibi bir trafik kazası işte... Tarih: 20 Nisan 2002. Doğum gününe 1 ay 1 gün kala...

Dağlara, zirvelere, uçuşlara saldığımız adam, düzde yolunu şaşıp ölüme ebelenmiş... Nasıl yazayım bir mizah yazısı? Bu adam benim kuzenimdi!

Hikayenin devamını, o dönemlerde yazdığım yazılardan seçilmiş bölümlerle getirelim:

20 Nisanmış... Biz ma'aile abisinin yemin törenini kutlamıştık... Akşama kadar gırgır şamata... Emrah'a da kızmıştık; 'neden gelmedi' diye... Gelemezmiş zaten... Çoktaaan gitmiş... 21 Nisanda düştü kulağımıza... 22'sinde beyaz bezlere sarmışlardı onu. Gözleri her zamankinden daha yumuktu, gülmüyordu hiç...

Beş dakika yerinde duramayan adam, nasıl yatacak oralarda? En çok bu dokundu...

Kelek ettin bize çocuk... Çok erkendi... Dağlara saldık seni, uçuşlara, zirvelere... düzde yolunu şaştın..

Tamam... biliyorduk dağlarda mutlu olduğunu... Gözlerin ele veriyordu hep... Ama gülmüyordun o gün... Hiç komik değildi, sen de gülmüyordun zaten...

Özlemek mi? Özlemek katlanılır bişey. Bu başka bişey... Öyle net ki...

Ne kadar seviliyormuşsun... İskenderun'dan, Manisa'dan, İstanbul'dan, Kaş'tan, hatta İran'dan insanlar geldi... Odana doluşup, komik anılarını deşifre ediyorlar... 70 yıla sığdırılacak şeyler yaşamışsın 22 yılda... Türkiye'de kıyaslanacağın paraşütçü yokmuş da herkes namını duymuş da... Biz bu kadarını bilmiyorduk... Anlatmazdın ki hiç... Ne çok susardın çocuk.. Sustun mu iyice?

Pazartesi sabahı getirdiler seni evinize... Minibüsün içinde, torbadaydın... Gri, metalik renkli, fermuarlı bi torba... İlk defa orda ikna oldum... Yetmedi iknalar.. Daha birçok kere ikna olmam gerekti..

Denizden nefret edeceğim aklıma gelmezdi; senin saatlerce denizde cansız yattığını düşünmek... Bir tek denizlere küstüm; kimse de bağışlamasın... Büyük ihtimal bi zaman sonra barışırım... Sen severdin denizi...

Çok yakında gideceğim Kaş'a... Kaldığın yeri göreceğim... Uçtuğun yeri de... Eğer kaza yaptığın o minibüsü bulursam... O seni bizden alan denizi..... Boşver! Hepsini seveceğim.

* * *

Ölümünün birinci ayında Kaş'a gittim... 20 Mayısta oradaydım, 21 Mayıs da doğum günüydü... Arkadaşları bir anma töreni hazırlamış, katılmadan edemedim... İşte Kaş'ta yaşananlar ve o zamanda yazılanlar:

Kaşa girdiğimizi hissettiğimde kalbim duracak gibiydi. Göz kamaştırıcı bir manzara karşısında acziyet ve nefretle karışık bir hayranlık... Epeyce yüksek bir tepeden Kaş'a yaklaşıyorum... Kışkırtıcı bir deniz ve denizin orasına burasına hoyratça dağılmış adalar, yarımadalar...

Kadının adı "Deniz", kusursuz bir güzelliği var; kötü yola düşmüş, üstelik adını bile değiştirmemiş.. Hoyrat kara parçaları teninde gezinmekte ve bekaretine sahip olmakta ama o memnun halinden, dalga geçiyor sanki... Bir yandan tiksintiyle bakıyorsun, bir yandan güzelliği aklını başından alıyor, gözünü alamıyorsun.. Acıma hissi ya da şefkat benzeri bi duygu yok... Lakin dedim ya, aşüfte bir güzelliği var, baştan çıkartıcı ve tehlikeli... Emrah çok sevdiği için onu sevmeli miyim yoksa, Emrah'ı bizden aldığı için nefret mi etmeliyim bilemiyorum? Kafam karışık.

Tam Kaş'ın girişinde beyaz bir Ford Transit minibüs; belli ki kaza yapmış, her yanı perişan, kaporta çökmüş orasından burasından. Göz yaşlarımı durduramıyorum, "kaza yaptığı minibüs mü acaba" diye.. Sonradan öğrendim ki, o minibüsmüş gerçekten...

Arkadaşları, beni rahatlatmak için "arabayı denizden çıkarırken o hale geldi, yoksa bu kadar kötü değildi" diyorlar... Peki öyle olsun bakalım, buna da inanayım... Hem ne önemi var? Olan olmuş...

Natiluous diye bir şirketleri var. 2 katlı ahşap bir evin girişini büro yapmışlar.. Ağaçlar ve asmalarla süslenmiş arka bahçesi serin... Kapıdan girer girmez dev boyutta bir fotoğrafıyla karşılaşıyorum. Bana hoş geldin der gibi.. Sağlamımmmm... Sarsılmadımmmm... Ama herşey gene de bir esrime anı gibi.. Sanki birazdan kapıdan içeri girip, beni orada, kendi mekanında görmekten havalara uçacak...

Girmedi kapıdan içeri.. Bütün arkadaşları geldi, girdi kapıdan, o gelmedi...

Patronlardan birinin 5 yaşında, Diler isimli bir kızı var. Emrah'ı çok seviyormuş. Beni görünce yanıma gelip "sen Emrah'ın kuzeni misin? Emrah ölmedi ki, Ankara'da uyuyor" diyor... Ve bu cümleyi 2 gün boyunca belki 5 kez kuruyor... Çocuk işte, öyle sıyrılmış bundan..

Pansiyona gidiyoruz. Emrah'ın kaldığı odayı bana veriyorlar. Canım sokağa çıkmak, daha doğrusu Kaş'ı gezmek istemiyor. Şirkette oturup Emrah'ı bekleyesim var ama onun gelesi yok hiç.. Hiç hem de..

Birden kaza yaptığı yeri görmek istiyorum. Götürüyorlar. Yol 10-15 dakika sürüyor, kimse konuşmuyor yolda.. Her virajda 'burası mı acaba' diye kalbim hop oturup hop kalkıyor.. Sonunda geliyoruz.. Yol çok kötü ama orası yolun en makul yeri, yani kaza yapılacak en son yer.. İçimden bir şeyler boşalıyor arabadan inince.. Kaza izleri olduğu gibi duruyor.. Arabanın parçaları, kayalardaki kaporta izleri, kırılmış aydınlatma çubukları vs..

Ertesi gün doğum günü.. Sabah erken kalkıp Emrah'ın anısına yamaç paraşütü uçuşuna gidilecek... Ve o sabah Ankara'dan 10-15 kişilik bir grup gelecek doğum günü için.. Bir şeyler atıştırıp uçuşa gidiyoruz.
Emrah'ın en yakın arkadaşı uçuracak beni.. Uçtuğumuz paraşüt takımı ve kafamdaki kask Emrah'ın... İlk denemem olmasına rağmen, hiç korku ya da heyecan hissetmiyorum ilginç bi şekilde.

Akşam Büyük Çakıl diye bir yere gidilip doğum günü kutlanacak. Büyük Çakıl, Emrah'ın Kaş'a ilk gittiğinde kaldığı kumsal.. Kalacak yerleri olmadığından günlerce kumsalda, uyku tulumunda yatmışlar.. Bir de meyhanemsi bişey var.. Göbekli, beyaz uzun saçlı, sakallı bir tonton işletiyor.. Bunlara çok yardım etmiş zamanında ve Emrah'ı çok severmiş.. Benle tanışınca gözleri doluyor meyhanecinin. Birşeyler söylemek istiyor, ama kelime bulamıyor. Omzuna dokunup, anladığımı ifade etmeye çalışıyorum.

Anma gecesinde yaklaşık 40 kişi falan var. Yaşlı, genç, çoluk, çocuk; bir sürü doğa sporcusu ve Kaş'ta yaşayan insanlar...

Yusuf patron bir konuşma yapıyor.. Sesi titriyor, fazla ajitasyon yapmıyor... "Bu gece çok fazla üzülmeyelim, bunu istemezdi" diyor ama herkesin gözü nemli.. Sonra sahilde ateş yakılıyor. Yavaş yavaş ateşin başına toplanılıyor. Arkadaşları, gitar çalıp, Emrah'ın en sevdiği şarkıları söylüyorlar...

* * *

İki yıl oldu evet.. Yıl dönümünde mezarı başında gene kırk kişi toplanmıştı... Gene kimse feryat etmedi, için için ağladı ağlayanlar.. Sonra yemeğe gidildi, en sevdiği yemekler ve tatlılar vardı menüde.. Gene komik anılarıyla andık onu. "Alem adamdı" dendi gene her anının ardından..

* * *

bir çalı süpürgesi gibi süpürüyo zamanı yaşam.. hoyrat, kayıtsız ve zalim...
iki yıl oldu pılını pırtını toplayalı işte...

hiç inanmayacak mıyım acaba öldüğüne?

bazen sanki seni hiç tanımıyomuşum gibi, sanki bi hayal kahramanı gibi, bi halüsinasyon gibi hayatımda var olup sonra da çuff diye gitmişsin gibi hissediyorum... hiç doğmamış, yani hiç ölmemiş gibi..

sonra.....
sonra, gülüşünü anımsıyorum.. gözlerini kısışını... sesini... dağdan gelişini... saçının dalgasını... bi de tabutunu........

tabutunu fikrime resmedince, kendime şefkat göstererek sağlam durabiliyorum ancak... tıpkı işkenceden yılıp örgütün sırlarını deşifre etmek gibi, suçluluk duygusuyla karışık bi bencillik... oysa örgütü de bilmem, sırlarını da.... ama uydurmazsam ve hatta uydururken inandırıcı olmazsam işkence bitmez ki! anlayacağın gardiyan da, esir de benim bu yasta...

kendi gitti kaldı yüreği
bu dilsiz kör şarkıda
yok belli sebebi bu zamansız gidişin
ümitli bi başlangıçla
ah ne yazık soldu çiçeğim
elimde kaldı bu bahar

yakmıyor içimi bin gülün kokusu
o mahçup sümbül kadar
bi sel gibi taşkındır şimdi
yön bulur kendi suyuna
dağlara varsa bile yorgundur şimdi
döner kendi yoluna
(Söz / Müzik: Fırat Tanış, Solist: Levent Yüksel)

bazen de,
tuhaf bi kalkan oluyosun gidişata... gidişine bile dayanılıyosa, her şey vız geliyo... ayrılıklar, savaşlar, ihanetler, yoksulluklar, olağan tüm çaresizlikler, bir bir hafif kalıyo... çingene pembesi oluyorum... nanik yapıyorum herkese ve her şeye..

birden,
bize oyun ettiğin düşüyo aklıma... sinire kesiyorum, çok erken gittin diye... alçak olduğunu düşünüyorum... gene de kıyamıyorum resimlerini tartaklamaya...

derken,
seni manyak gibi gömdüğümüz o tepenin ayazında üşüyorum... gömmeseydik diyorum... gömmeseydik üşümezdi... odasında uyusaydı, kim küserdi?

ve,
belki ayda bir gidiyorum evinize... salak gibi odana iniyorum... salak gibi seni arıyo gözlerim.. salak gibi bulamıyorum seni... salak gibi yıkadık nevresimlerini, şimdi salak gibi kokuna hasret kaldık...

bi de,
dedem telefon ediyo bazen... 'emrah'ı gördüm rüyamda' diyo.. iki ayda bir felan yapıyo bunu.. 'sıra bizdeydi' diyo, 'sırayı bozdu' diyo... niye bozdun ki?

asıl,
baban çok susuyo... çok kızıyo bu duruma belli.. o her şeyin üstesinden gelen adam nasıl bi susmak, nasıl bi susmak... belki de susmasa yürekleri parçalayacak...
çok severdim eskiden baharı.. midemi bulandırıyo artık... en çok da nisan... seni bizden alan denizle barıştım ama nisan'ı affedemem nolur ısrar etme...

keşke ...... diyorum, cümleyi bitiremiyorum... 'ölmeseydin'i telafuz problemim var... öldüğünün kesin delili diye....

Neyse...!

Ben şiir yazamam. İki tane denemem var... Biri de Emrah'ıma.... Paylaşmadan edemedim..

acemisiydik ölümün
isimlerini bile bilmiyorduk çoğu zaman
nerden çıktı bu merasim... bu namaz... bu toprak...

ve
bir eli kulağındaydı vedaların
belki bin kez söylemiştim bunu
yine de yaşamın kuytusunda, ölümün dehşetinden kaçıyorduk işte

ömrümüz dul mu kaldı ola?

elimizden çekip aldığın bedenini nerelere sığdırdın?
ya şehirlere sığmayan ruhunu.
bir kez de sana söyleyeyim:
'bilirim deli yatarsın; kefenin bol olsun çocuk'
uyuduğunu görüp de uyanmanı beklememek olur mu?

yollara da küstük ya
bekliyoruz mecbur...

uykulara da efkar bulaşırmış
riyakar bir cinnet gibi bulandık yasına
acemisiydik yokluğunun
bakakaldık

sırasını şaşırmış bir haber gibi dolaştın sokaklarda
sırasını şaşırmış bir veda...
daha sana vardı çocuk
vakit sana hep dardı
bu kent, bu sokaklar, bu yaşamlar sana dardı
darda kaldık ardından

daha sana doymadık...

yeni bir yeryüzü mü bulmalı?
zirveleri seni andıran
hemen şimdi
meydanlarında sağanak yağmur
ya da boran... fırtına...
sırasını şaşırmış bir göçmen terketti yeryüzümü

apar topar...

ardından,
yorgunuz biraz
hırçın ve ıslak
uyunmaz gecelere gebeyiz
sefil güneşlere
tesellisiz bulutlara
siyah karanfillere bi de

nereye böyle?

dağlara tiryaki!
güneşe çarpa çarpa yaşadın
bulutlara çarpa çarpa
bir gün ellerini uzattın
gökyüzünü başımıza indirdin
kapkara, paslı bir kepenk sanki

o gece
her şeyi tersinden yaşamaya başladık
ani bir nisan yağmuru denizi kanatırken
aralık bırakıp gittiğin kapıdan

bakakaldık
şimdi bütün denklemler darmadağın
kuşları taşlasak
ve dağları devirsek
ya da denizleri ateşe versek
yıldızları bağışlar mı
çiçeklerden yoksun bahar?

ertelendi kahkahalar
şölenler ve hayatlar ertelendi
kıştan arta kalan ayazlara ebelenip
senden kalan yankıyı onarıyoruz

oysa
yangına yenilmiş ormanlar onarılmaz biliyorum
bi de bunu ezberliyoruz
işimiz gücümüz yokmuş gibi
bi de odanı süslüyoruz

her adımda tökezliyoruz
her nefeste yaşamaktan
her yudumda sudan
tökezliyoruz ömürden sekerek
enkazındayız bir ağıdın

baharı karşılıyorduk bir heves
aybaşını bekliyorduk
ya da duraklarda otobüs
ödeyemeyeceğimiz taksitleri hesaplıyorduk
bayramları, davetleri, aşkları bekliyorduk
mektupları, reklamları, dizileri bir de
doğum gününü bekliyorduk
dağdan gelişini
belki yine bahar geldi ya
kapımıza bir ölüm bırakıp

gittin demek

acının yamacından uçuyoruz şimdi
paraşütün pilotu sensin
bilcümle anlamlara fazla gelen bakışına tutunduk
kaş'a sevdalı martılara savaş açarak
iflah olmaz inişlerdeyiz

kanadımız rüzgara mağlup
çık gel...

acemisiydik işte ölümün
ömrümüz dul mu kaldı ola?
yollara da küstük ya
bekliyoruz mecbur

daha sana doymadık
apar topar
nereye böyle

şimdi bütün denklemler darmadağın
senden kalan yankıyı onarıyoruz
her adımda tökezliyoruz

enkazındayız bir ağıdın
gittin demek
kanadımız rüzgara mağlup
çık gel...

Tuba ÇİÇEK
tuba@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Gülcan Talay

14 Yıl Başkasıydım -2-

3. Bölüm
Sonra ki günler Selma için dört duvara sıkışmış bir hayat, hapiste yatmaktan farksızdı. Babası odasına kapatmış, David ile görüşmesini yasaklamıştı. Babası kısa bir süre sonra da memleketine kesin dönüş yapmaya karar verdi. Aydın' nın küçük bir kasabasında idi evleri. Selma burada kendi isteği ile odasına kapanıyor, kimse ile konuşmuyor, hiçbir yere gitmiyordu... Annesi zorlamasa bir lokma yiyecek durumda değildi. Annesiyle evde yalnız olduğu bir gün, midesi bulanmaya, başı dönmeye başladı. Makbule hanım kızının hamile kaldığından kuşkulandı. Doktora gittiğinde, korktuğu şey başına gelmişti. Selma hamileydi. Çevrelerine ne derlerdi şimdi? Bu ayıpla burada hiç yaşayamazlardı? Eşine ne diyecekti? Bu olaylardan sonra yıkılmış ve birden yaşlanmıştı sanki. Şimdi söylese, büsbütün yıkılacaktı. Kemal beye duyurmadan halletmeliydiler bunu. İstanbul' daki kız kardeşini arayarak durumu açıkladı ve Selma' nın doğum vaktine kadar kendisinde kalmasını rica etti. Eşine de, kızının burada daha kötü olacağını, hatta ince hastalıklara yakalanabileceğini bahane ederek, hava değişikliği için teyzesine göndermeyi düşündüğünü söyledi. Kemal bey sorgusuz kabul etti. Biricik kızını bu durumda görmek oda istemiyordu. Ama olanları da kabullenmiş değildi henüz. Bu ayrılık hepsine iyi gelecek, belki yaralanmış yüreklerini tamir edecekti.

Selma teyzesinin yanında kaldığı sürece kendini toparladı. Karnında büyüttüğü ilk aşkının meyvesi yaşama yeniden dönmesini sağladı. Artık yemeklerini yiyor, ara sıra teyzesi ile yürüyüşlere çıkıyordu. Teyzesi eşini üç yıl önce kaybetmişti, kızı evlendikten sonra da hepten yalnız kalmıştı. Selma ona arkadaş, yoldaş olmuştu bu yalnızlığında. Çok iyi anlaşıyorlardı. Çocuk doğduğunda annesi yanlarına gelmişti. Küçücük, mavi gözlü, sarışın bir kız çocuğuydu.

Annesi bu çocuğa bakamayacağını, biriye evlatlık vermeleri gerektiğini söylediğinde, Selma feryatlarla ağlamaya başladı.

- Bunu yapma anne...Lütfen. Ayırma kızımı benden. Aşkımdan ayrıldım, ama ondan asla ayrılmam. Yapma, yapma. O çok küçük ve savunmasız. Hiçbir suçu da yok ki. Yetmedi mi yaptığım hatanın eziyeti. Lütfen...

Ama Makbule hanım kararlıydı... Kararında ısrarlıydı. Gün gelip kızı bugünlerini atlatacak, evlenip belki de yeniden anne olacaktı. İlerde çocukları büyüdüğünde kendisine hakta verecekti. En doğrusu buydu.... "Evet başka çare yok." Yoksa kızı ömür boyu gayri meşru bir çocukla bekar ve hep horlanarak, ayıplanarak bir ömür sürecekti. Bu daha acıydı onun için. Çevrelerindeki insanların örf ve adetleri onu bağırlarına basmalarına daima engel olacaktı. Bu Selma'ya verilebilecek en ağır cezaydı. Annesinin ısrarlarından çaresiz kabul etti.

- Peki anne. Ama bir şartım var. Kızımı vereceğim aileyi ben seçeceğim ve bildiğim bir yere vereceğim. Rosa' yı hatırlıyorsun değil mi? Kızımı ona vermek istiyorum. Hem yeterince benden uzak olacak. Yurtdışına kim bilir ne zaman gidebilirim.

Annesi şartını kabul etti... Evet çok uzakta olacaktı. Böylelikle kızı yavrusunun emin ellerde olduğunu bilecek, daha mutlu olacaktı. Selma, Rosa' ya bir mektup yazıp durumu açıkladı. Rosa cevabında seve seve kabul edeceğini bildirdi. Zaten oğlu Jack doğduktan sonra yeniden hamile kalmış, ne yazık ki ağır bir zatureye yakalandığında düşük yapmıştı. Bir daha asla çocuğu olmayacaktı. Selma' nın kızı ona ilaç gibi geldi. Kız çocuğu özlemi yaşamayacaktı böylelikle. Rosa' nın eşi Fredik Türkiye' ye gelip kızını aldı. Selma yıkılmıştı... Her gece kızını sayıklıyor, genellikle uyuyamıyordu... Sonunda delirecek duruma gelince, bir hastaneye yatırıldı. Altı ay gibi bir süre içinde eski sağlıklı haline döndü.

Selma teyzesinin aracı olmasıyla dul ve çocuksuz, 35 yaşlarında bir beyle evlendirildi. Eşi oldukça zengin ve köklü bir aileden geliyordu. Çok anlayışlı bir adamdı Ragıp bey. Selma zamanla yaşadıklarını, kızını anlattığında da çok iyi davranmıştı. Bir gün "İsterse kızına maddi yardımda bulunabileceğini, ama şu anda onu göremeyeceğini söyledi." Bu Selma için şimdilik yeterliydi. Belki zamanla onu görmesini, hatta geri almasını bile kabul edebilirdi. Sevinçten boynuna atladı.

- Sen harika bir insansın. Ben senin hakkını nasıl öderim. Peki kızımı ne zaman görebilirim?
- Biliyorsun...belli bir çevrem var benim. En başında söyleseydik bir şey olmazdı belki. Ama şimdi çocuksuz bilinen eşimin, bir çocuğu olduğu ortaya çıkarsa itibarımız zedelenir.
Selma ısrar edemedi. Zaten yeterince anlayışlı davranmıştı kendisine. Daha ne diyebilirdi?

Bir daha asla çocuğu olmadı. Ragıp bey çok araştırmasına, türlü doktorlara başvurmalarına rağmen bir çözüm bulunamadı. Geçen yıllar kızını unutturmaya yetmemiş, özlemlerine özlem katmıştı. Ragıp bey sonunda kızını geri alabileceğini söylediğinde, kızı yedi yaşına henüz girmişti. Bu kez de Selma onu geri almak istemedi. O yaştaki bir çocuğa yaşadıklarını anlatamazdı. Biliyordu ki Rosa ile çok mutluydu. Bu yüzden içi rahattı.

- Biraz daha büyüyüp, beni anlayabileceği zaman almak istiyorum Ragıp. Çok küçük... Şu anda onun dünyasını değiştiremem. Bunun için ikimizin de hazır olması gerek.
- Haklısın...Nasıl istersen.

Aradan özlem ve bekleyişlerle dolu yedi yıl daha geçtikten sonra, işte kızı yan odada duruyordu. Artık kızını geri almak ve onu doyasıya bağrına basmak istiyordu. Yıllar hiç kolay geçmemişti, ama sonunda bitmişti. Rosa ile ağlaşırken hayatı böyle gözlerinin önünden geçmişti. Çok beklemiş, çok sabretmiş, çok gözyaşı dökmüştü. Burukta olsa artık mutluluk gözyaşları döküyordu. Rosa kendini biraz toparladıktan sonra, " O senin kızın, elbette onu almaya hakkın var. Ama arada ziyaretime getirmeyi unutma lütfen." dedi. Başını kaldırdığında Elena hareketsiz bir şekilde kapıda dikilmiş, öylece gözlerine bakıyordu. Sonra hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

- Bana yalan olduğunu söyle... Sen benim kızımsın, bu kadınının değil de... Benim annem sensin, sensin. Hiçbir yere gitmem ben... Beni kovsanda gitmemmmmmm!

Selma bu kadar zor olacağını beklemiyordu. Sırf böyle bir tepki ile karşılaşmamak için yıllarca çektiği hasret boşa mı gitmişti? Selma yeniden ağlamaya başladığında, Rosa hanım kalkıp Elena' ya sarıldı.

- Kimse sana istemediğin bir şey yaptırmayacak... Söz veriyorum kızım. Ama doğru senin annen Selma. Seçim senin kızım. Eminim zamanla annene alışacaksın... O yıllarca senin hasretinden çok çekti. Çok üzüldü. Neler yaşadığını bilmiyorsun kızım. Şu anda anlamıyor olabilirsin, ama ilerde mutlaka anlayacaksın anneni.

Elena bu konuşmadan sonra biraz kabullenmiş görünse de, hayatı bundan sonra asla eskisi gibi olmayacaktı. Meğer; 14 yıl boyunca Elena olarak başkasının hayatını yaşarken, kendisi başka diyarlarda, başka bir anneye, başka topraklara ait bir Türk' tü.

Bitti

Gülcan Talay

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Pasaport Kahvecisi : Fuat Arslan

TUBİTİYE

Bir varmıııışşş, bir yokmuş, geçmiş zaman içinde Tubitiye diye bir ülke varmıııışşş. Tubitiye gelişmemiş bir ülkeymiş ama insanları çok iyiymiş, misafirpervermiş, kendine yapılan kötülükleri çabuk unutur, kin tutmaz, karşısındakine inanır ve güvenirmiş. Ülkede, etnik kökenleri Tu'lar, Bi'ler, Ti'ler, Ye'lerden oluşan, güzel insanlar birlikte, dayanışma içinde yaşarlarmış. Öylesine dayanışırlarmış ki, bazen kendileri, hatta yabancılar bile bu dayanışmaya, hayrete çeyrek kala biçiminde, şaşarak baka kalırlarmış. Rivayet odur ki, "üzüm üzüme baka baka kararır" sözü bu "baka baka" eyleminden türemişmiş. Dayanışmalarına örnek verilmesi gerekirse, Tu'lar az görür, duruma göre bazen hiç görmez ve tuttuğunu öpermiş, Bi'ler "bilmem ki" dermiş, Ti'ler "ti"ye alırmış, Ye'ler de yüksek perdeden yellenir dururmuş. Nasıl dayanışma ama?

Tubitiye ülkesini idari şekli Tumhuriyet imiş. Bu yönetim seklinde, "görmezlikten gelmek, tuttuğunu öpmek", "bilmem ki" demek, "ti"ye almak, ve de yüksek perdeden yellenmek "kanunen" yasakmış ancak Tubutiye'de kanunlara uymak da yasakmış. Sözgelişi, anayasalarının en önemli maddelerinden birisi "insanin haber alma özgürlüğü vardır" demesine rağmen, uygulamanın ibresi "nah vardır"ı gösteriyormuş. Tumhuriyetin en önemli ilkelerinden birisi çok seslilik imiş. Ülkede 1500 değişik isimde gazete, dergi, TV kanalizasyonu ve sair medya kurulusu varmış ve bu medya kuruluşlarının 1501 tanesi iktidar yanlısı, 1502 tanesi iktidarın uygulamalarını beğenen ve benimseyen, 1503 tanesi de yala ve macı imiş.

Tubitiye halkı "mazlum" dinine mensup imiş. Hay olmaz olaymış. Ne geldiyse başına, asırlardır, hep bu dini yüzünden gelmiş. Dini ona "öl" demiş, ölmüş; "sürün" demiş, sürünmüş; "gül" demiş, "o da ne?" deyip, ne yapacağını bilememiş. Haçlısından tut, hacısından, hocasından ve dahi kocasından çekmeyen kalmamış.

Mazlum mahallelerinde, her şeyi satmak mübah ama salyangoz satmak günah imiş. "Görevimiz tehlike" dizisini çok seven ve sayıları üç ila beş arasında değişen medya mensubu meczup ise salyangoz satmaya bayılırmış. Günah olmasına ve eğer satarsa aşından, işinden olacak olmasına rağmen "salyangoz satmaya" bayılır, gizliden gizliye salyangoz satar imiş. İşte bu meczuplardan bir tanesi olan Emni Çölçekirg, aleni salyangoz satmaya başlamış. Fakat, Tubitiye nazırlarının eli de armut toplamıyormuş tabiyatıyla. Durum hoşlarına gitmez dururmuş... Ve, halkı ona yedirdiği için bolca havyar, güçlü kuvvetli, iktidarlı bas nazır Tayyar, emir buyurmuş: "Tiz kellesi uçurula"... Bundan önce birkaç ustaca sıçrayış ile kelleyi kurtarabilen Emni Colcekirg, bu son darbeyi savuşturamamış ama öykü bu ya, kelle de kopmamış, sadece yara ve bere almış. Kılıç darbesi ses tellerine yakın seyrettiğinden bir süreliğine sesi çıkmasa da sonra yine bildiğini okumaya devam etmiş. Huylu, huyundan vazgeçmezmiş... Bu duruma bir "yorum" yapması istenen Tu'lar: "biz görmedik valla, ne zaman olmuş, Alla Alla, herkes vuruyorsa, getirin biz de vuralım" demişler. Bi'ler: "Bize ne yahu, karakola gitsin" demişler. Ti'ler "Batmaz denilen Titanik bile battı, bu dünya Sultan Sulo'ya bile kalmadı" demişler. Ye'ler ise... Neyse, pencereyi açın biraz.

Hani bunların sayısı üç ile beş arasında değişiyordu ya. Neye göre değişiyor bu "üç ila beş" ? Bu meczuplardan çok hızlı ve iyi reverans yapabilenler kendilerine sallanan kılıçlardan, ani ve hızlı bir reverans sayesinde kurtulabiliyorlarmış. Baş nazır Tayyar ve şürekası onlara kılıç salladığında, hatta bazen kılıcın sapını gösterseler de yetermiş; bu spiral medya mensupları döner, döner, dönermiş. Rüzgarın şiddetine göre dönme hızlarını ve yönlerini ayarlayan bu spiral mensuplarına "dön" denilince döner, "dönme" denilince dönmezlermiş. Halk arasında bunlara kısaca "dönme" de denilirmiş. Dönerken ayağı takılıp düsen olur ise, düşenin dostu olmazmış.

Böylece, Emni Çölçekirg'in Zurriyet'teki sesini kısanlar bir rivayete göre, hızlarını alamazlarsa Zurriyet'i komple Mulker grubuna vereceklermiiiişşş. Bir Aydin havası çalıp patronu da "naş"layacaklarmıııışşş... Daha başka başka kelleler de isterlermiiiişşş… Tayyar, “Zürriyet olmazsa Ztar gazetesini verelim” dermiişş... Mış, miş, muş...

Yalnız, baş nazır havyar Tayyar ve şürekası bir şeyi unutuyorlarmış; sıkça tropik yağmurlar yağan Afrika çöllerinde, çok şiddetli yağmur yağdığında oluşan göletlerdeki balıklar karıncaları yermiş; yağmur dinip, güneş açıp, sular çekildiğinde de karıncalar balıkları yerlermiş.

Dur bakalım ne olacak? Yağmur ne kadar yağacak? Tubitiye’liler yağmurdan kaçacak mı? Yağmurdan kaçarken, doluya tutulurlar mı? Güneş ne zaman açacak? Ya da Tubitiye halkı ne zaman helaya gidecek?

****

"Amma palavracısın be fa" mı dediniz? Yoksa, öyküyü beğendiniz mi?

Beğendiyseniz, ben Tubitiye dedim ama dilerseniz, bu öykünün adını değiştirin. Dilediğiniz yerinden ekleme, çıkartma yapın, dilerseniz baştan yazın.

İpucu mu istersiniz? Mulker grubunun yıllık resmi cirosu üç buçuk milyar dolarmış ama buna iki buçuk milyar dolar da gayri resmi ciro eklemek lazımmış. Mulkerin sahiplerinin önemli bir bölümü Muudilermis... Muudilerin sahipleri kimler miymiş? Ne bileyim ben? La havle... De sus gayrı fa!

İki satırcık bir yorum da yapsanız makbuldür.

Sabredip okuyanlara veya yok etme zahmetinde bulunanlara teşekkürler.

Fuat Arslan

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Gültekin Gök

KAHVELİ PAYLAŞIMLAR

Tarih : 17 Nisan 2004
Yer : Ataşehir / İstanbul.
Kişiler : Dostluk adına işi gücü bırakmış gelmiş şahıslar.

Bu tarihte bu kadar değerli insanın uzak yakın başka başka şehirlerden hatta başka ülkeden buraya gelmesinin sebebi ne bir düğün ne bir nişan ne bir cenaze (umarım böyle bir şey hepimizden uzak olur) ne de alelacele toplanmayı gerektirecek herhangi birşey. Tek sebebi dostluk, paylaşım. Var mı böyle bir şey yahu hangi devirde yaşıyoruz, kardeş kardeşini akraba akrabasını görmüyor. Herkesin işi var gücü var zaman yok, herkes ekmek ve hayat kavgasında kim takar dostluğu kim takar KM yemeğini kim gelir ki taa oralara diyenler yok değildir. Diyen desin saygı duyarım. Zaman mekan konusunda belki haklıdırlar. Bazen oluyor bu hayat telaşında. Ben de çoğu sevdiğimi ihmal etmiyor değilim. Neyse kim takar dostluğu ve yemeği (bak hele birde 35 Milyon) diyeceklere birkaç şey söyleyeyim. Ben KM adına yapılan her türlü organizasyona elimden geldiğince katıldım ve katılacağım aynı şekilde bu organizasyona da katıldım. (ne iyi etmişim de katılmışım.)

Fatma, Gülcan, Kayhan, Arif ve ben mekana ulaştığımızda bizi sevgili Ahmet Şeşen ve Ebru karşıladı. Kayhan ve Arif Ankara'dan buralara bu yemek için gelmişlerdi ayaklarına sağlık. Az sonra yavaş yavaş dökülmeye başladı KM dostları. İsmail Baba, Ayşenur Doksat, Mehtap, Seda, Leyla, Kaya, Cumhur, Sedat, Faik, Serpil, Cüneyt, Filiz, Ayşenur Güven, Bülent, Cem Polatoğlu, Tanju, Özlem, Burcu, vee Edi. Ve diğer misafirler. (Lütfen ismini yazmadığım dostlar kırılmasın yazmakla bitmiyor ki be kardeşim) Yahu ne işiniz var burada İzmir'den, Ankara'dan, İzmit'ten hele hele Ayşenur Güven Senin Belçika'dan buraya gelmene ben ne diyeyim. Yok mu işiniz gücünüz be kardeşim.

Demek ki varmış bir bildikleri, demek ki hala dostluğu ve paylaşmayı unutmamışlar. Gerçekten epey bir süre oturup düşündüm bu güzel insanların taa nerelerden kalkıp buralara geldiğini, niye geldiğini, bekledim kesin burada bir çıkar var dedim. Kesin biri az sonra dolar falan dağıtacak diye bekledim ama ortalıkta ne dolar ne çıkar kokusu yoktu. Mis gibi dostluk ve samimiyet kokusu hakimdi. Sımsıcak bir sohbet vardı mekanda. Buram buram kahve kokuyordu ne iyi düşünmüş sevgili Edi ve Şeşen bu pastayı kahveli yaptırmakla. Sevgili Cumhur Aydın üstad 100. yazısı ile liste başı olmuş be kardeşim ne diye yazıp duruyorsun. Git kitap yaz, gazetenin bir köşesinde yaz da para kazan illa ki bizlere bedava bedava yazı mı yazacaksın. Yok inatta inat yazılarımla para kazanacağıma KM 'ye yazarım siz de bedava bedava okursunuz diye tutturmuş. Sevgili Zeki Yıldırım'ın kitabı basılma aşamasında. Sen tut ön sayfada KM'den bahset. Bunlar yalnızca birkaç örnek. Kahve Molası, insanları ne de güzel bağlamış kendisine, ne de güzel şeyleri aşılamış insanlara. Paylaşmayı nasıl da sevdirmiş. Büyüksün be Kahve Molası.

Program başladığında sanatçı arkadaş şarkıların arasında defalarca Kahve Molası anonsu yaptı durdu. Orada bulunan diğer misafirler bizlere acayip acayip bakmaktan kendini alamıyordu. Reelde bile yakalanamayan bu dostuk sanalda ne güzel yaşanıyordu. Şaşırmamak ne mümkün. Sanırım oradaki misafirlerden yeni simaları yakında aramızda göreceğiz.

Kimi dostlar iş yoğunluğundan orada olamamanın üzüntüsünü cep telefonu vasıtasıyla ilettiler bize. Gönül isterdi ki herkes orada olsun yine de gelen gelemeyen herkesin yüreğine sağlık. Eğlence, sohbet, yemek, gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti. Bütün kurtlar döküldü. Oynamayı ne sevenler ve ne güzel icra edenler varmış aramızda onu da gördük 'bi durun yahu bi kalıbı dinlendirin' dedik ama duyan olmadı sesimizi. Ne sanatçı sustu ne bizimkiler durdu. Edi darbukayı alıp çıkınca pistin ortasına Vur patlasın çal oynasın lafı o kadar güzel oturdu ki ortama. Herkes doyası eğlendi. Amman sabahlar olmasın. Yıllardır görüşememiş dostlar tesadüfen orada karşılaştı uzun doyası sohbetler edildi. Aramızda henüz dünyaya gelmemiş ama keşke ben de şunlarla oynayabilsem diye bağıran iki tane de KM okur-yazar adayı vardı. Onlar da daha doğmadan o güzel havayı teneffüs ettiler. Ne mutlu onlara.

Sonuç itibariyle çok ama çok güzel bir geceydi. Bu güzel ortamı yaşamamıza ve güzellikleri paylaşmamıza vesile olan herkese teşekkürler. Organizasyonun iki mimarı. Sağolasınız Edi ve Şeşen, iyi ki varsın Kahve Molası...

Gültekin Gök

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden: Ayfer Arman

BABAM'A MEKTUP

Bugün sana çok itiyacım var baba!.. Dizlerine yatmayı, saçımı okşamanı özledim. Nereden başlasam bilmiyorum. Hatırlar mısın ilk aşık olduğum o ondört yaşımın, sıcak temmuz gününü? Nasıl da ağlamıştım saatlerce, platonik bir aşkla sevdiğim delikanlıyı, o güzel mini etekli genç kızla gördüğümde. Hatta dayanamayıp üstelik "İşaallah yağmur yağarda, sırılsıklam olursunuz" diye birde beddua etmiştim kıskançlıkla arkalarından bakarken. Ve yağmamıştı yağmur!.. Aylardan Temmuz du ve hava çok sıcaktı üstelik..

Ben gözlerimden içimi delice acıtan yağmurlar dökmüştüm saatler boyu. Ve sonra, sen gelmiştin yanıma sevgi dolu bakışlarınla. Yüzümü ellerin arasına alıp " Bu geçecek kızım, içini çok acıtacak ama geçecek zamanla.

Belki hiç unutmayacaksın bu günü, kalp arsızdır unutma geçecek ve yeniden seveceksin" demiştin. Ve haklı çıkmıştın..

Ondokuz yaşıma geldiğimde gene dikilmiştim karşına, arsızca. Üstelik bu kez halamın ogluydu sevdiğim. Nasıl bir sabrın vardı sahi senin baba? Gene saçlarımı okşayıp sormuştun bana "Emin misin kızım? Geçici bir duyguysa yaşadığınız, seni bir kuzenden beni bir yeğenden eder bu duygu unutma. Sen affetsen bile ben affetmem sonradan kızımı üzeni".. Ve ölmeden önceki son hafta helallik almaya gelen yeğenine, hasta yatağında vermediğinde elini, anlamıştım seni bir yeğenden ettiğimi. Utanmıştım!.. Bu gün bile utanıyorum hala..

Ve yirmibir yaşım.. Kızımın babasıyla evlenme kararımı bildirdiğimde sana, gene o sevecen halinle karşımdaydın. "Bak" dedin "evlilik çocuk oyuncağı değil kızım, bana sorarsan tercihin yanlış" ve dinlemedim.. Bir kaç yıl sonra bu kez kızımla döndüğüm baba ocağında, sen karşılamış sevgiyle kucak açmıştın bana. Hem bana hem kızıma..

Ve yıllar sonra bugün ben yine aşığım baba. Ve sen yoksun yanımda. Kim okşayıp, kim dinleyecek beni? Haklıymışsın hemde çok, bu kalp arsızmış baba. Olduğun yerden beni duyuyorsan bu gece rüyama gel emi. Okşa saçlarımı ve söyle bana ne yapmam gerektiğini. Sana söz sana yemin bu kez dinleyeceğim sözünü. Sahi biliyor musun ? Beni hiç üzmeyen, canımı hiç acıtmayan en sadık aşkım sadece sen olmuştun.... (Affet baba)

Ayfer Arman

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Milenyumun Mandalı
Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:*Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın... Ayrıca bugünden itibaren duygu ve görüşlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.*
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

Sevgili kahveci dostlar;

Biraz gecikerek de olsa aranızda olmaktan mutluyum. Aslında erken ya da geç gibi izafi sözleri kullanmayı pek sevmem, çünkü bana göre olması gerektiğinde olan şeyler önemli ve değerlidir. Her anımızda yeniden doğabiliriz veya tekrar tekrar ölebiliriz inancı ile sizlere de sürekli doğuş ve yenileniş dileyerek MERHABA diyorum. Hem de Halikarnas balıkçısının ki gibi taaa yürekten, gönülden kopup gelen bir MERHABAAA....Yolunuz aydın, üretken, sevgi dolu olsun ve de her şeyiniz yeterli olsun sevgili dostlar.....

Bana göre;

“Kendi kalbine bakamayanın yaşamı bulanıktır. Kendi yüreğine bakabilme cesaretini gösterenler, gönlünün muradını keşfedenlerdir. Dışarıya bakan rüya görür, hayal dünyasında kaybolur. İçeriye bakan ise uyanır ve kendini keşfeder....”

“ Ve görevini yerine getir, alçak gönüllü olsa da, büyük olmasa da, başkasının olmasındansa kişinin kendi görevinde ölmesi yaşamdır. Başkasının görevin de yaşamaksa ölüm....”

Tüm insanların önce kendisine yeterli ve barışık, sonra çevresi ile uyum içinde sevgi dolu, sağlıklı ve üretken bir yaşam sürmesi dileklerimle tekrar MERHABA.....

Ümit Yoket

<#><#><#><#><#><#><#>

Fotoğraf: Şeref Bilgi

<#><#><#><#><#><#><#>

Kahve Molası, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir.
Kahve Molası bugün **4.357** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

EOSEN

Entelekyam benim kelaynak kuşum
Epigramımı yazan bozguncu tarih
Hiyeroglifimi hizaya soksun
Epikurosçuların şehveti kırbaçlayan o sanal havuzunda
Kösnül yarasaların yüreği dursun
Külün altını örten balinalara inat
Göğün atlasını yorgan yapan yunuslar konuşsun
Endamında boy aynası gezdiren sürahi
Kelebek kanadında kırılsın
Buğulanan buhranını ayır budağından
Ki şiirin yüz iki hörgüçlü görülmemiş buğur senin
Böyle bilinsin
Bereket şiirin aynasını hohlayan hodbinlerden değilsin
Bu kavuran Hitit göğü altında
Hattuşa'nın balkıyan esrikliğisin
Bitir artık bu şiiri dağı yardan uçuran
Söze siyanür katan suyun ömrü vurulsun
Bu son olsun
Olsun

Bülent Özcan

Yukarı

Biraz Gülümseyin

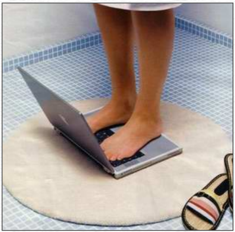

Saçını göremediğimiz için sarışın olup olmadığı hakkında bir fikrimiz yok.
Lütfen günah almayalım!...

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://www.istfest.org/film
http://www.istfest.org/film/cizelge/
10-25 Nisan tarihleri arasında 23. Uluslararası İstanbul Film Festivali var. Bu konuda geniş bilgiye ulaşabileceğiniz adresler. Hepinize iyi seyirler.

http://micro.magnet.fsu.edu/primer/java/scienceopticsu/powersof10/index.html
Gerçekten çok etkileyici, Makro-Evrenden, 10 Milyon Işık-Yılı uzaklıktan Yerküre'ye gelerek bir yaprağın içine giren, mikro-evrene girerek Fermi'ye inen (10 üzeri eksi 15 metre'ye) muazzam bir gösteri size.

http://www.egos.com.tr/swf/oyun.swf
Egos tarafından hazırlanmış olan web sitesi. Bu sitenin en eğlenceli sayfası ise oyun sayfası. Elinizde bir kavanoz jöle bozuk saçların peşinde dolaşıyorsunuz. Yakaladığınızı tıklıyorsunuz.

http://www.ada.net.tr/cocuk/elisi/elet_7.html
Siz hiçsüngerden kedi yaptınız mı? Ben ilkokulda yapmıştım :)) ...Dikdörtgen sünger baş ve gövde ayrılacak şekilde iple bağlanır.Kedinin kulak ve ayaklarına gelecek koşeler de bağlanır. Gözlerine boncuklar dikilir. Ağız, burun ve bıyıkları gazlı kalemle çizilir. Boynuna kurdele bağlanır...

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

Fast Backup v1.3.0.0 [261K] Win9x/2k/XP FREE
http://www.geocities.com/roy_saad/
Sadece işini yapan, basit arayüzlü, değişik işletim sistemleri arasında sorunsuzca çalışan bir backup-restore programı. Standard backup'tan çok daha kolay ve işlevsel. Siteye girmek sorun olabilir, zira bayağı ilgi çekiyor. Mutlaka deneyin.

Yukarı

http://kahvemolasi.com/sayilar/20040420.asp
ISSN: 1303-8923

20 Nisan 2004 - ©2002/04-kahvemolasi.com
istanbullife.com